

Arrest

nr. 150 304 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 22 september 2009 neemt de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingneming omdat verzoeker niet werkelijk op het aangegeven adres woont.

Op 11 mei 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna verkort: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

Op 29 maart 2013 met arrest nummer 100 227 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 10 juli 2013 heeft de gemachtigde een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoeker ter kennis wordt gebracht op 7 augustus 2013, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.05.2011 werd ingediend door:

F. U. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkene verwijst naar een openstaande aanvraag van betrokkene ingediend d.d. 12.06.2009. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de gemeente Antwerpen op datum van 22.09.2009 een beslissing tot niet in overwegingname nam na een negatieve woonstcontrole d.d. 17.07.2009. Verder verwijst de advocaat van betrokkene naar de langdurige asielpcedure zonder een definitief antwoord. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat er nooit een asielaanvraag is ingediend.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl beweert sedert 2008 in België te zijn) en zijn integratie (nl. betrokkene verklaart werkwilleg te zijn en legt een arbeidscontract voor, legt getuigenverklaringen voor, een huurcontract en een verklaring van aanmelding en niveaubepaling bij het Huis van het Nederlands,) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de Iduur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Op 10 juli 2013 wordt tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die verzoeker op 7 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van C. A. [...], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

F. U. [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten
Geen geldig visum”*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van twee beslissingen. Zij geeft als verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt dat de tweede bestreden beslissing het gevolg is van de eerste bestreden beslissing en vervolgens stelt ze dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft.

In casu is de Raad van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke

aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde om reden dat de elementen die zij aanvoert ter staving van haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde bevel.

De loutere kennisgeving van de beslissingen op dezelfde dag zonder dat wordt aangetoond dat de beslissingen een connectie hebben wat betreft hun inhoud en een invloed kunnen hebben op de wettigheidscontrole van de andere beslissing, maakt op zich niet dat er samenhang is.

Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens wordt het beroep enkel onontvankelijk verklaard voor de eerste bestreden beslissing (hierna de bestreden beslissing), dit is de beslissing van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Het beroep wordt enkel onontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat verzoeker ook het gelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan. De vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds jaren op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omdat hij zijn leven in veiligheid wou brengen.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Pakistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Pakistan is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Bovendien sprak uw Raad zich hier reeds over uit!

Arrest nr: 100 227 van 29-03.2013 stelt het volgende: "De Raad heeft geen zicht op de precieze feitelijke gegevens waarover de overheid beschikte zodat niet kan worden nagegaan of de eerste bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en of dienovereenkomstig afdoende werd gemotiveerd. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). De achterliggende reden waarom geen administratief dossier werd ingediend, doet niet ter zake."

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden uw rechtspraak te respecteren?!

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen grond vormen tot regularisatie.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

2. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 09.06.2009 en deze geactualiseerd op 14.12.2009 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu

dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld".

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ mededeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een intern beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond daar de instructies in december 2009 vernietigd werden.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing faalt men er zelfs in om de aanvraag van verzoeker aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

3. De advocaat van betrokkene verwijst naar een openstaande aanvraag van betrokkene ingediend dd 12.06.2009. Echter, uit het administratief dossier van betrokken blijkt dat de gemeente Antwerpen op datum van 22.09.2009 een beslissing tot niet inoverwegingname nam na een negatieve woonstcontrole dd 17.07.2009. Verder verwijst de advocaat van betrokkene naar een langdurige asielpcedure zonder een definitief antwoord. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat er nooit een asielpcedure is ingediend.

Verzoeker wenst op te merken dat deze stelling in de beslissing getuigt van een schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur, door DVZ.

Als eerste schendt deze stelling het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle - aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. DVZ vermeldt dat deze beslissing genomen werd naar aanleiding van een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis die werd ingediend op 11.05.2011. Dat dit onwaar is! De vorige advocaat van verzoeker diende een asielaanvraag in op 09.06.2009. Naar aanleiding van de instructie dd 19.07.2009 diende de huidige advocaat van verzoeker een actualisatie in, die in mei 2011 nog eens verstuurd werd naar de dienst vreemdelingenzaken.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Steeds opnieuw wordt er verkeerdelijk gemeld dat de aanvraag van verzoeker in 2011 werd ingediend, terwijl deze dateert van 2009.

Indien men de aanvraag voorlegt, zal dit duidelijk geakteerd kunnen worden en kunnen vastgesteld worden dat deze niet van 2011 dateert!

Vervolgens schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeker actualiseerde zijn aanvraag op 14.12.2009 naar aanleiding van de instructie dd 19.07.2009. Deze instructie verklaart het volgende: "De vreemdelingen die aan bovenstaande voorwaarden beantwoorden, en die reeds een aanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 of het huidig artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die nog steeds hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoeven geen nieuwe aanvraag in te dienen.

Zij hebben evenwel de mogelijkheid om hun dossier aan te vullen door middel van een aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009."

Verzoeker, noch zijn raadsman, waren op de hoogte van het feit dat er een beslissing van niet-inoverwegingname zou zijn genomen m.b.t. de aanvraag van verzoeker.

In het dossier dat Mr. VR. mocht ontvangen, in opvolging van Mr. Q, bevond zich alleen het ingediende verzoekschrift van verzoeker.

Verzoeker wenste gebruik te maken van de instructie dd 19.07.2009 en diende dus op 14.12.2009 een actualisatie in, volledig in overeenkomst met de bepalingen vermeld in de instructie.

Verzoeker, en zijn raadsman, waren ni et op de hoogte van het attest van niet- inoverwegingname en roepen dan ook overmacht in. Niet alleen werden verzoeker en zijn raadsman, niet ingelicht door de vorige raadsman van verzoeker, ook DVZ faalde erin dit aan verzoeker mee te delen. Bijgevolg ging

verzoeker ervan uit dat zijn regularisatieaanvraag lopende was, en deelde hij op 05.05.2011 zijn nieuwe adres mee aan de bevoegde diensten.

De website van kruispuntmigratie vermeldt het volgende: "Indien de vreemdeling niet verblijft op het opgegeven adres zal de aanvraag niet in overweging worden genomen. De aanvrager krijgt dan een "bijlage 2": een beslissing tot niet-inoverwegingname. Het dossier wordt dan niet door de DVZ onderzocht. Dergelijke beslissing moet worden betekend aan de aanvrager en is vatbaar voor hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"

Verzoeker was tot eind november wel degelijk woonachtig op het vermelde adres en mocht nooit enige berichtgeving inzake een eventuele niet-inoverwegingname ontvangen. Dat verzoeker zeer duidelijk wenst te stellen dat hij deze beslissing nooit betekend heeft gekregen, en bijgevolg ervan moest uitgaan dat zijn aanvraag nog lopende was. Verzoeker heeft steeds gehandeld in de veronderstelling dat zijn aanvraag nog liep.

Verzoeker werd pas op de hoogte gesteld van de beslissing tot niet-inoverwegingname in de bestreden beslissing, dat dit een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de instructie dd 19.07.2009.

Verzoeker heeft een arbeidscontract voorgelegd, en heeft zijn duurzame lokale verankering bewezen.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom hij een negatieve beslissing krijgt naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag, terwijl andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel in het bezit werden gesteld van een verblijfsvergunning.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoeker en een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Ten slotte schendt de bestreden beslissing het "non bis in idem"-beginsel.

Bovendien is het totaal onbegrijpelijk waarom de nieuwe motivering van verzoeker, bijna letterlijk dezelfde motivering weergeeft dan de eerste, vernietigde beslissing en er geen rekening gehouden wordt met de eerdere arresten van uw Raad.

Dat hier sprake is van een schending van het "Non bis in idem"-beginsel! !

DVZ kan perfect een nieuwe beslissing nemen! Maar het is onmogelijk voor hen om, op basis van dezelfde aanvraag, een beslissing te nemen die eerder reeds vernietigd werd!

De eerste beslissing van DVZ werd immers vernietigd door uw Raad. Zij mogen en kunnen deze motivering niet opnieuw gebruiken! !

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, na de vorige beslissing te hebben vernietigd, deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

4. De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl. beweert sedert 2008 in België te zijn) en zijn integratie (ni betrokkene verklaart werkwilleg te zijn en legt een arbeidscontract voor, legt getuigenverklaringen voor, een huurcontract en een verklaring van aanmelding en niveaubepaling bij het Huis van Nederlands,) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woonst- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RVS 24 oktober 2001, nr 100.223). Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198 769)

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste

bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen
Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Bijgevolg

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(citaat van artikel 9bis van de vreemdelingenwet)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Verzoeker meent te voldoen aan de voorwaarden voor toepassing van criterium 2.8B

Criterium 2.8B kan worden toegepast als aan de volgende voorwaarden zijn voldaan:

- sinds 31 maart 2007 in België verblijven
- een arbeidscontract van minstens 1 jaar kunnen voorleggen dat minstens het minimumloon oplevert
- duurzame lokale verankering kunnen bewijzen

Dat DVZ niet betwist dat verzoeker minstens sinds 31.03.2007 in België verblijft.

Verzoeker voegde een arbeidscontract bij zijn actualisatie, voor een voltijdse betrekking die het minimumloon garandeert. Ook aan deze voorwaarde voldoet verzoeker.

Dvz dient rekening te houden met alle elementen die het moment van het nemen van de beslissing gekend zijn. Dat dvz nalaat om dit te doen, en dus onzorgvuldig te werk gaat.

Bovendien is verzoeker lokaal verankerd in de maatschappij, hij leeft hier al jaren!

Hierdoor viel verzoeker onder de categorie 2.8B. DVZ heeft hier geen rekening mee gehouden, alhoewel verzoeker voldeed aan alle voorwaarden.

Bovendien werd dit zeer recentelijk ook bekrachtigd door RVV in het arrest nr. 68 848 d.d. 20.10.2011.

Dat dvz dan ook moet rekening houden met de feiten op het moment van het nemen van de beslissing.

Verzoeker meent wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B. De bestreden beslissing is met betrekking tot dit punt onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, een schending van de materiële motiveringsverplichting en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Er wordt op geen enkele wijze door DVZ gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B

De bestreden beslissing is dan ook een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en deze zich duidelijk vergist in dit dossier en een en ander over het hoofd heeft gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.”

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De verzoekende partij argumenteert in het verzoekschrift van 6 september 2013 dat zij haar aanvraag heeft ingediend op basis van buitengewone omstandigheden, namelijk dat verzoekende partij reeds jaren op het Belgisch grondgebied verblijft, dat zij haar leven in veiligheid wou brengen, dat zij niet kan terugkeren naar Pakistan aangezien zij al verschillende jaren niet meer in Pakistan is geweest, dat zij hier haar leven heeft opgebouwd en dat zij niemand heeft in het land van herkomst die haar kan helpen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen volgens verweerder geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure via de consulaire post in het buitenland. De verwerende partij gaat in op alle argumenten die door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. In de aanvraag werd niet aangevoerd dat zij haar leven in veiligheid wou brengen, dat zij niet kan terugkeren naar Pakistan aangezien zij al verschillende jaren niet meer in Pakistan is geweest, dat zij hier haar leven heeft opgebouwd en dat zij niemand heeft in het land van herkomst die haar kan helpen, zodat in de bestreden beslissing hieromtrent niet kon worden gemotiveerd. Verder verduidelijkt de verwerende partij waarom de overige elementen, zoals de duur van het verblijf (sedert 2008 in België) en de integratie (werkwilligheid, voorleggen arbeidscontract, getuigenverklaringen, huurcontract en niveaubepaling bij het Huis van het Nederlands) geen buitengewone omstandigheden uitmaken en verwijst naar arresten van de Raad van State (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling en op algemene wijze stelt dat dit wel buitengewone omstandigheden zijn, zonder verder in te gaan op de concrete motivering, kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aanvaard.

3.3. In zoverre de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de elementen van integratie en het door de verzoekende partij aangehaalde langdurig verblijf in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken doch elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen verantwoorden, waardoor ze pas in een latere fase zullen worden in aanmerking genomen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met alle elementen alvorens de aanvraag onontvankelijk te verklaren. In haar aanvraag wijst verzoekende partij naar *“de langdurige asielprocedure zonder een definitief antwoord te hebben gekregen”*, dat zij in aanmerking komt voor werk en duurzame lokale verankering en om andere prangende humanitaire situaties. Verwerende partij heeft hiermee duidelijk rekening gehouden en stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat er nooit een asielaanvraag is ingediend. Dat omstandigheden die betrekking hebben op de duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en dat zij niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend. Ten onrechte stelt verzoekende partij dat er geen beslissing is genomen omtrent haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet die zij op 9 mei 2009 heeft ingediend. De Raad moet samen met verwerende partij vaststellen dat met betrekking tot deze eerdere aanvraag de stad Antwerpen een beslissing tot niet-overwegingneming heeft genomen op 22 september 2009 en dit werd uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing dat deze beslissing werd genomen naar aanleiding van een negatieve woonstcontrole op 17 juli 2009. De beslissing van 22 september 2009 ligt thans niet voor, zodat het middelonderdeel dat gericht is tegen deze beslissing onontvankelijk is.

De stelling van verwerende partij dat verzoekers lange verblijf in België geen buitengewone omstandigheid vormt of niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt overigens steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

In de mate verzoeker betoogt dat de vernietigde instructie diende te worden toegepast en de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet diende te worden aangetoond, is het betoog dat een strikte toepassing van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, gelet op bovenstaande vaststellingen niet dienstig. Bovendien zijn de aangehaalde publicaties op de website van Kruispunt Migratie en Integratie of Binnenlandse Zaken of loutere beleidsverklaringen, uitgaande van een vorige regering, geen afdwingbare rechtsnormen.

Met haar betoog waarbij ze blijft herhalen dat de elementen van integratie en haar langdurig verblijf volgens haar wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont de verzoekende partij niet aan dat de motiveringsplicht of artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geschonden werd. De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te

hebben bestaan, zodat verzoekende partij er zich niet op kan beroepen om een schending van het rechtszekerheids-, gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan te tonen. Met de toelichting heeft verzoekende partij niet aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig is.

3.4. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het arrest van de Raad van 29 maart 2013 waarbij de beslissing tot onontvankelijkheid van verwerende partij van 28 juni 2012 werd vernietigd. De Raad moet vaststellen dat de thans voorliggende bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de rechtspraak van de Raad aangezien in voorliggend beroep wel een administratief dossier werd neergelegd. De Raad kan bijgevolg thans wel nagaan wat er met de aanvraag van 12 juni 2009 is gebeurd. Dit middelonderdeel mist dan ook feitelijke grondslag.

Waar verzoeker verwijst naar het "*non bis in idem*"-beginsel, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen strafsanctie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning. Het *adagium* "*non bis in idem*" belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665). Dit middelonderdeel is derhalve niet dienstig.

3.5. Verzoeker stelt dat hij en diens huidige advocaat niet op de hoogte zijn gesteld van het attest van niet-inoverwegingname en ze roepen de overmacht in. Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet die werd ingediend op 12 juni 2009 door de voormalige advocaat van verzoeker, heeft de Stad Antwerpen een woonstcontrole gevraagd aan de politie van Zone CITY wijk 3 op 3 juli 2009. Op 17 juli 2009 werd door deze politie vastgesteld dat verzoeker er niet woont. De beslissing tot niet-inoverwegingname werd op 22 september 2009 genomen door de stad Antwerpen. Deze beslissing is echter niet het voorwerp van huidig beroep zodat de middelen hieromtrent niet onontvankelijk zijn.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

eerste voorzitter.
griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS